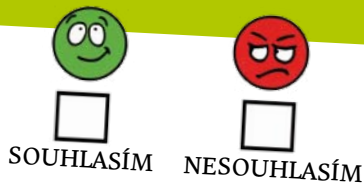

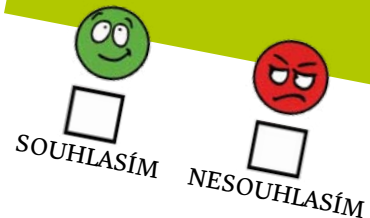
Hádky s tajemstvím

Zaškrtněte, jestli s tím, co říkají, souhlasíte.

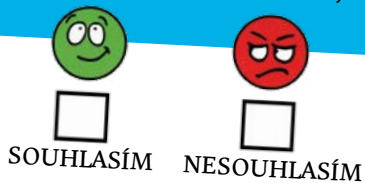
Když dýcháme, vtahujeme do sebe vzduch, který je plný kyslíku. Plíce jsou na to, aby se v jeho malinkých sklípcích dostal kyslík do naší krve. To co zbude – kysličník uhličitý – vytlačí plíce zase z našeho těla ven. Tomu se říká, že vydechujeme. Samotné plíce by to nezvládly. Pomáhají jim v tom dýchací svaly.

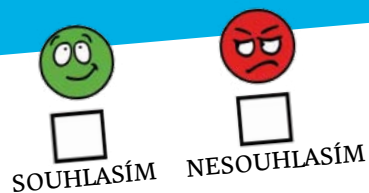
To, že dýcháme, je dar Boží lásky.

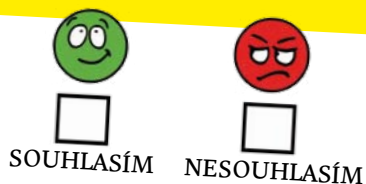
Do srdce každého člověka vložil Bůh svoji lásku. Tak žije láska v našich srdcích – krásné tajemství, že?

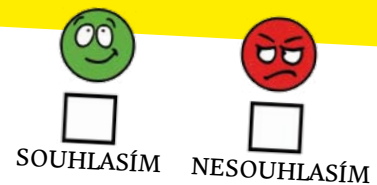
Srdce je dutý sval. Prochází jím krev z celého našeho těla. V srdci přijímá krev kyslík a roznáší ho po těle. Když slyšíme, jak naše srdce bije, slyšíme vlastně jen zvuk krve, která narazila na zavřená „dvířka“ – chlopně. Ty se zavírají proto, aby se nemohla vrátet, ale proudila stále dál.

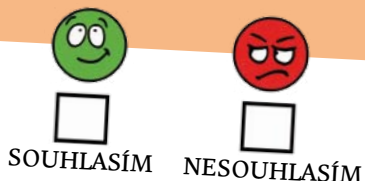
Květiny vyrábějí svou vůni, protože na sebe potřebují upozornit čmeláky nebo včely. Kdyby nevoněly, hmyz by nenašel cestu do jejich květů, neposbíral by v nich jejich pyl a nepřenesl by je na květy jiných rostlin. Žádné další rostliny už by nemohly vyrůst.

Vůně květin je dar Boží lásky.

Vítr je dar Boží lásky.

Staří lidé často poznají, že se „změní tlak“, protože je bolí třeba kolena. Myslí tím tlak, kterým tlačí vzduch na naši Zemi. Slunce nezahřívá naši Zemi stejně na všech místech. Proto také není na všech místech Země stejný tlak vzduchu. Vzdušné proudy se snaží, aby byl tlak všude stejný. Lidé tomu říkají, že fouká vítr.

